

Славний син Поліського краю

12 жовтня 1922 року в селянській родині Гната Брички та його дружини Анастасії народився первісток, якому дали славне ім'я Кузьма. Потім на світ появилися дочки Тетяна та Ганна. В кінці 20-х трагічно загинув їх батько. Через декілька років мати вийшла заміж вдруге. Вітчим Єремейчук Євдоким Йосипович був гарним господарем і дуже добре ставився до дітей.

На той час в селі Карпилівка діяла чотирирічна школа. Пішов до школи і Кузьма. Навчався добре. Як розповідають його односельці, він вже у школі виділявся серед своїх ровесників старанністю, добродушністю. Біля села Карпилівка працював кар'єр з видобутку каменю, власником якого був Тарас Боровець-Бульба. Тож молоді хлопці не раз його бачили та чули його слова і слова його побратимів.

Тому не дивно, що в липні 1941 року Кузьма разом зі своїми односельцями вступає до війська "Поліська січ" і незабаром стає сотовим. У листопаді цього ж року німці розганяють військо Боровця і Кузьма повертається до свого села уже зі зброєю. Разом із іншими своїми товаришами організовує загін самооборони, який був повним господарем на селі і боронив його від польських і більшовицьких партизанів. На той час Карпилівка була селом патріотичним, націоналістичним. Жоден чоловік з цього села не був у червоних партизанах. Тому більшовики лютували і восени, взявши декількома загонами в кільце, спалили його, а більше півтори сотні людей розстріляли (публікація була у газеті "Волинь" за 1994 рік).

На початку 1944 року на зміну німецьким окупантам прийшли більшовики. У районі на той час діяли загони УПА, в ряди яких вже проникли агенти НКВС. Кузьма бачив, що вже щось не так. Кращих його друзів, односельчан розстрілюють. Були спроби знищити і його, але він розгадував їхні задуми, уникав зустрічі з ними, а в кінці 1945 року сам власноручно вистежив і знищив керівника так званої СБ — "Микиту".

У другій половині 40-х років про нього в межах райцентрів Рокитне, Клесів, Берез-не лине слава як мужнього, славного і мудрого керівника боївки УПА. Пліч-о-пліч із ним були його побратими по зброї Данило Сорока, Григорій Григорчук, Андрій Царук та інші.

21 жовтня 1947 року його сім'ю було вивезено в Сибір. Забрали також і старшу сестру Тетяну, яка була уже заміжня і проживала в іншій сім'ї. Але вороги на це не звертали уваги. Тому її чоловік Костюк Федір через два роки був змушений поїхати до дружини. Після амністії в 1958 році вони повернулися і проживали в Рокитному. А матері та молодшій сестрі повернутись на рідну землю не дозволили.

Вороги як не старалися, але не змогли вистежити Кузьму-Черешню. І тому вдалися до послуг іуд із села Карпилівка. Одному з них довіряв Черешня, який вийшов з ним на зустріч в умовне місце в лісі. Але він не знав, що за ним слідкував агент КДБ, який і вистрілив із карабіна в потилицю.

Це сталося десь 20 жовтня 1951 року, на 30 році життя. Так перестало битися серце героя. А агенти КДБ, іуди, отримали від його ворогів срібняки і нагороди.

Кузьма Бричка-Черешня загинув, але в серцях людей він залишив про себе добрий спомин. Всі згадують і його людяність, героїзм, наголошуючи, що ця людина боролася за волю і незалежність України. Навіть вороги і ті визнавали, що цей чоловік був розумним і сміливим.

У 1995 році Кузьму Бричку-Черешню посмертно нагородили медаллю НРУ "Учасник другої Світової війни". Нагороду отримала його сестра, нині уже покійна, Тетяна. Актив РУХУ району в лісі на місці його загибелі насипав курган-могілу, поставив хрест і зробив напис на плиті: "На цьому місці в жовтні 1951 року агентами КДБ був підступно вбитий провідник УН-

УПА на Рокитнівщині Кузьма Бричка-Черешня «Слава Україні! Героям Слава!»